

tum liberasset Syfimehres Satrapa, cujus convictu pervenit cum copijs Alexander in Sacas, quos solà præsentia subjecit: ibique Dyftri quinto decimo, ætatis ann. 29. & regni, 9. uxorem Rhoxanen duxit. Callisthen. de Reb. Alexandr. Juxta Curt. nequit esse, dicentem quò dudum, expeditionem ad Sacas factam esse, cum tertio mense ex hibernis exercitum movisset: Dyftrusque non est mensis tertius, sed secundus. Bene uterque: annus enim apud Macedonas incipiebat in Decembri, ut vidimus in Prolog. §. 2. n. 7. Ritus in contractu refert Rhodiginus. Magnus Alexander (inquit lib. 28. cap. 15.) Rhoxanen Satrapa barbari filiam, incautus ardens in convivio visam, cum asseri patrio more panem jusisset (quod erat ritum Macedonico sanctissimum convivium pignus) cum gladio disjectum uterque libasset & matrimonio junxit sibi, è captiva geniturus, qui victoribus imperaret. Asserit etiam Plutarch. in Alexandr.

22. Cum uxor Darij ita pulchra, ut illam nulla ætatis suæ formà fœmina vinceret, ut testatur Curt. 3. cap. 12. Nihilominus Arrian. lib. 4. cap. 3. Rhoxanen nondubiè præponit. Oxyartes Sacis (seu ut vocat Curt. 8. cap. 4. Cohortanus) præerat. Barbarà opulentia convivium (inquit) quo Regem accipiebat, instruxerat. Id cum multà comitate celebraret; introduci triginta nobiles virgines jusset, inter quas erat filia ipsius Rhoxane nomine, eximiam corporis speciem, & decore habitus in barbaris raro: quæ quamquam inter electas processerat; omnium tamen oculos convertit in se: maximè Regis, minus jam cupiditatibus suis imperantis inter obsequia fortuna, contra quam non satis cauta mortalitas est. Itaque ille, qui uxorem Darij, qui duas filias virgines, quibus forma præter Rhoxanen comparari nulla poterat, haud alio animo, quam parentis adspexerat; tunc in amorem virguncula, si regia stirpi compararetur, ignobilis, ita effusus est, ut diceret: Ad stabilendum regnum: pertinere Persas & Macedonas connubio jungi. Ita consilium placuit; ut non solum sibi, sed amicis secum connubia celebrando conciliaret. Factum & luxum describit Ælianus. Erant autem qui uxores ducerent (pingit, 8. Var. histor. cap. 7.) nonaginta, totidemque thalami. Locus verd in quo convivio recipiebantur, & accumbebant, centum habebat mensas, quarum unaquaque argenteis pedibus nitebatur, ipsius verd aureis: & omnes purpureis stragulis ornata, variâque veste textura barbarica & pretiosissima. Recepit etiam in convivium peregrinos hospites; quos sibi è regione accumbere jusset. In aula verd convivia

Alexander dicit Rhoxanen.

Ritus convivij.

Rhoxane speciosissima.

Luxus nuptiarum.

agitabant copia pedestres & navales, equites, legati & peregrini Græci. Ante cenam tubis dabatur signum, quo convocarentur, si ad mensam veniendi tempus esset: alterum verd quo surgerent, si discedendum ab epulis esset. Quintaque dies integros & continuos ordine nuptiales epulas celebravit. Advenerunt etiam Musici & histriones tam Comici, quam Tragicæ permulti ex India; quod genus reliquis ferè cæterarum nationum præstare videbatur. Rhoxanes tanta felicitas miserè ruit crudelitate Cassandri. Primò post Olympiadis necem, illam cum filio, quem pepererat ex Alexandro, clausit Amphipoli, sublato regio cultu: post matrem & filium veneno sustulit. Pausanias, cap. 287. Turfellin. ann. V. C. 438. de quo egimus 3. Januar. n. 16.

23. Quinto decimo die Phamenothe, inter Ægyptios apotheosis Asclepij & templum dicatum. K. Ægypti. Non hic Asclepius ad quem sæpe scripsit Hermes Trismegistus, cujus habemus libellum, de Natura Deor. interprete Apulejo, sed avus ejus, qui floruit inter Ægyptiorum Mystas insigni eruditione, nutritus intra adyta hierodoxæ. Hermes de illo dixit, quod vel nepos dubitavit. Minus autem miranda, & si miranda sunt (inquit) quæ de homine dicta sunt. Omnium mirabilium vincit admirationem; quod homo divinam potuit invenire naturam, eamque efficere. Docet quomodo dæmones possint introduci in imagines, ut sint loquaces, uti fusè egi, Tom. 6. Tautolog. 6. à n. 16. subditque: Avus enim tuus ò Asclepi, medicina primus inventor, cui templum consecratum est in monte Libya circa litus Crocodilorum; in quo ejus jacet mundanus homo (id est, corpus) reliquus enim, vel potius totus, si est homo totus in sensu vitæ melior, remeavit in cælum; omnia etiam nunc adjumenta hominibus præstans infirmis Numine suo, quæ ante solebat medicina arte præbere. Omnes mortales, undique venientes adjuvat atque conservat. Risit Asclepius, eique dixit: Trismegiste, Horum Deorum, qui terreni habentur, cujusmodi est qualitas? Tunc ille bucchisius: O Asclepi! Constat herbis & lapidibus, de aromatis, vim divinam naturalem in se habentibus: & propter hanc causam, sacrificijs obsecantur; hymnis, laudibus & dulcissimis sonis, in modum cælestis harmoniæ concinentibus; ut istud, quod cæleste est, cælesti usu & frequentatione illectum, in idola possit latum humanitas patiens longa durare per tempora. Sic Deorum fictor est homo. Jo! Elucet quomodo homo per illum fatuè in Numen mutatus; & quod insignis

Rhoxane ex felicitate in felix.

Templum & apothecæ Asclepij.

Mercurius Trismegistus adægus.

gnis Magus, qui divinus extollitur Trismegistus. Ferialia. 24. Inter Japonios hac die Ferialia Dijs Manibus, quæ usque in hodiernum tempus perseverat. Die 15. Japonij mensam mortuo ponunt, fesso cæli itinere, redeuntque ad vires & viaticum comparandum. Smetius, in Fastis. Vi de diem 19.

DIES XVI. FEBRUAR.

XIV. K. I. Grad. 26. Solis in Aquario. Faustus. Dariot. sed vehementiores ventii. Ovid. v. 453.

Orta dies fuerit, tu desine credere ventis: Perdidit illius temporis aura fidem. Ovid. Flamina non constant, & sex reserat a diebus Carceris Æoliæ janua lata patet. Septentrio flat cum Austro. Sol novus. Ptolom. Fons fluens in monte magno. Sphær. Arab. Sub hujus gradus influxu, qui nati, agricolæ, vitæ longævæ. Firmic.

2. Tempus enim plagarum (etsi à Seder-Olam, cap. 5. n. 1. & Genebr. Ann. 2709. & Psalm. 104. notetur per annum integrum) ex contextu claret fuisse tantum mensem Lunarem præter propter, uti observat Perer. in Exod. 7. disput. 12. num. 69. A prima plaga usque in secundam transierunt dies 7. Exod. 7. 25. die octavo ascenderunt ranæ de Nilo, quæ ablata die nono. Ibid. à v. 10. cap. 8. Die decimo immisi sunt cini-phes. Ibid. v. 17. Die duodecimo Moyses minatus est mulcas, die sequenti immisit, & tertiodecimo removit. Ibid. à v. 20. Die decimoquarto minatus est quintam pestis plagam, & die sequenti inflixit: cap. 9. à v. 5. Die decimo sexto immititur plaga sexta ulcerum: à v. 9. Die decimo septimo præ-nunciat plagam septimam, scilicet, tonitrua, fulmina, & grandinem, infligitur die sequenti, & decimo nono tollitur: ibid. à v. 23. Die vigesimo similiter minatur octavam plagam locustarum: infligitur seq. die, & die vigesimo secundo removetur: cap. 10. à v. 4. Tribus seq. diebus durarunt tenebræ, nona plaga: à v. 21. Die vigesimo sexto Pharao à se expulit Moysen, & mediâ nocte hujus diei, Luna 14. in Mense Nisan, postquam filij Israël fecerunt Phasè; decima inflicta plaga, cædes scilicet primogenitorum: Ibid. à v. 28. & cap. 12. à v. 29. Constat ergo mensem duntaxat Lunarem consumptum in Ægypti & Regis flagellatione. Vide Lorin in Psalm. 104. v. 35. Alap. & Bonfrer. in Exod. locis cit. Immissa est hac die plaga prima, verso in sanguinem Nilo. Perer. d. Mortui Tom. 1. Ephemer.

Tempus plagarum Ægypti.

Plaga 1.

sunt pisces. Exod. 7. 21. quia aquæ non tantum colorem, sed conditionem habebant sanguinis: percussusque est primò Nilus, ut Ægyptij agnoscerent esse flumen, & non Numen. Plin. lib. 8. cap. 48. & Solin. cap. 35. Claret etiam Isai. 19. 5. & Ezech. 29. à 2. Alia videtur apud Alapid. Exod. 7. 19.

3. Hoc plagarum Ægypti tempore, ut inquit Jul. African. lib. 3. Annal. & Euseb. lib. 10. Prepar. Evangel. cap. 3. fuit diluvium Ogygis, quo Attica vastata. Orolius 1. Histor. cap. 9. & 10. diluvium assignat Deucalionis. Impugnatur à Perer. loc. cit. n. 67. & in Genes. lib. 12. de Histor. Diluvij, disput. 13. & 14. His plena theatra Græca & Latina. Apud AA. non infimi subfellij invenitur diluvium Ogygis præcessisse Deucalionis 248. ann. de quo Briet. Ann. 2292. 2540. & Petav. Ration. tempor. p. 1. lib. 5. & 7. quapropter Ogygis tempore Joseph signavimus d. 6. Januar. 3. A Deucalione dicitur dicatum Athenis templum Jovi Olympio, quia in Olympo monte servatus ab aquis. In hoc templo, Deucalionis videtur sepulchrum. Pausan. cap. 16. qui 17. subdit: Bibliotheca est in eodem templo & gymnasium Adriani cognomento, in quo columna centum è Libycis lapidicinis. Tunc Peloria instituta, sic dicta qua Saturnalia, à Peloro quodam, eò quod primus nunciasset, præruptis terremotu montibus; effusas stagnantes prius in Thessalia aquas, renudatosque spatiosissimos campos. Rhodigin. lib. 13. cap. 23. Vid. 17. Decembr. Haud cessant fabulæ. Æstate anni proximi ad Deucalionis diluvium, ita aer incaluit, ut silvæ passim, atque messes incendia conciperent; unde fictum incendium Phaethontis. Vid. Natal. Com. lib. 6. Mythol. cap. 1. & lib. 8. cap. 18. Briet. d. Addit Orolius loc. cit. His etiam temporibus adeo jugis & gravis astus incanduit, ut Sol per devia transiret, universum orbem non calore affecisse, sed igne dicatur: impressumque fervorem, & Æthiops plus solito & insolitum scytha non tulerit. Refert etiam Perer. loc. cit. n. 67. Nescio quis à quo sumpsit delirium, quod paulò aliter somniavit Galleottus Martius, uti videbimus 14. Mart. n. 4. Incendio Ihaethontis fictum etiam Pyrenes montes flagrasse (alij dicunt, cælo tactos, vel à pastoribus ignem subiectum) è quorum incendio magna auri & argenti liquati copia. Alph. Sanctius de Reb. Hisp. lib. 1. cap. 11. & Ferreras 1. p. Synopf. Histor. Chronolog. Hispan. Tiri. Chron. cap. 27. signat ann. 78. vitæ Moysis. Fictum inter Priscos Pyrenen fuisse filiam Bebrycis Regis illorum montium, quam

Diluvium Ogygis & Deucalionis.

Jupiter Olympius.

Peloria.

Phaetonis incendium.

Pyrenes incendium.

Pyrene nympha.

adamavit Hercules in Hispaniam transiens, ibique fato functam, sepultam ab ipso fuisse in cacumine, de qua mons, Pyrenes dictus, eò quòd ipsa Pyrene vocaretur. Natal. Comes, 7. Mytholog. cap. 1. Gyraldus verò aliter refert. Hercules (ait in eo, n. 6.) Regis filiam ut vidit, amore arsit. Illa fugit, in avia, & solitaria loca sese occultans, quòd à feris infelix laniatur: sicque perquirens, eam invenit amasus: cuius membra atque ossa colligens, in montis vertice sepelivit; quem & à puella nomine Pyrenem vocavit.

Natus Salomon.

4 Hic dies famigeratus ob natalem Salomonis post duos ferè annos à lapsu Bethsabee, anno 17. regni David. Reuclin. ex 2. Reg. 12. 24. De ejus nativitate & alijs prærogatis, vid. Pined. de Rebus Salom. lib. 1. à cap. 12. Rabbini apud Abulen. in 2. Reg. 12. quæst. 24. fingunt, Bethsabee terrore ex morte filij primi, & quia audierat, posteriores simili plagà è vità cessuros, renuisse de Davide concipere. Hic tunc consolatus est eam, divinum oraculum exponens, scilicet, filium ex illa signatum à Deo, ut templum ædificaret: quare ut crederet, juravit illi, fore successorem in imperio. Salomon vocatus est, id est, Pacificus: & etiam à Nathan, cujus directioni traditus, Idida, hoc est, Amabilis Deo.

Tryphon regnum Syriae ambit.

5 Elapsis à nativitate Salomonis juxta Briet. ann. 910. accidit Jonathæ captivitas à Tryphone, cupiente Regem à se pro Nicatore electum, de medio tollere, ut referendum, 3. Mart. n. 5. Perfide interceptus est decimo sexto Adar, ait Rauclin. ex 1. Machab. 12. à 39. In mortis Jonathæ cogitationem tyrannus incidit propter ambitionem: & nullum alium cogitavit conatui posse obsistere præter Jonatham, Hebræorum Principem, Antiochi pueri amicum & socium, pactisque fidelem: quapropter illo occiso, sese in folio Regum Syriae collocandum ullo absque obice præsumpsit: igitur ad nutum habebat, uti copiarum imperator, totum exercitum. Nicatorem è Throno expulsum post cladem (de qua loc. cit.) nihili fecit; quoniam & Jonathas ejus Duces superaverat (ibid. n. 7.) & ut adscriberet militem recesserat in Ciliciam.

6 Aliam causam ante tempus exponit Josephus lib. 13. Antiq. cap. 9. Iners quasi nihil è Syriae regno amisisset, Nicator vagabatur per Ciliciam. Itaque cum ab imperio ejus passim civitates defecissent, ad abolendam segnitie maculam, bellum Parthis inferre statuit; sed capitur. Ita Justinus, Histor. lib. 36. Huic inhaeret Josephus, subditque: Demetrius trajecto Euphrate, pervenit in

Mesopotamiam, volens hanc & Babylonem simul occupare; ut potius superioribus Satriapijs, sedem belli ibi constitueret. Vocabatur enim per crebras legationes ab eorum locorum Græcis & Macedonibus, pollicentibus deditorem, si veniret. Qua spe accensus properavit, cogitans si res adversus Parthos cessissent prosperè, facile se deinde exturbaturum Tryphonem è regno Syria. Ut verò magnà alacritate exceptus est, collecto valido exercitu, bellum Arsaci intulit; & superatus pralio, amissoque exercitu, ipse vivus in potestatem hostium venit. Tryphon autem (subdit, cap. 10.) cognita calamitate Demetrii, non amplius fidus erat Antiocho; sed cogitabat, quoniam pacto, regnum posset ipse invadere: nec aliud majus videbatur obstare ejus cupiditati, quàm Jonathas amicus Antiocho. Josephus mavult Ethnicos sequi, quàm Scripturam, quæ articulum refert expeditionis Nicatoris post mortem Jonathæ, & triennium; sub Duce & summo Sacerdote Simone. 1. Machab. 14. à 1. Quinimò ipsemet Josephus dicit: Si res adversus Parthos cessissent prosperè, facile se deinde exturbaturum Tryphonem è regno Syria. Si ut Rex fieret clade usus & captivitate Demetrii, ut asserit, simulque interitu Jonathæ; perperam exturbaturus Tryphonem è regno, necdùm obtento.

Nicator Parthos bello laesit, sed capitur.

7 Ante captivitatem Demetrii & Jonathæ, decrevit puerulum Antiochum tollere; quod ut facile posset, cogitavit necessarium Jonathæ interitum. Ad votum ex Antiochia descendit in Scythopolim, olim Bethsan, in cujus muris cadavera Saul & filiorum ejus suspensa à Philistæis, de qua Adrichom. in 1. Manasse, n. 13. Assuit invitatus Jonathas cum quadraginta belatorum millibus: quibus perterritus Tryphon, eum dolo perdere statuit, quia viribus non valebat. Suadet igitur Machabæum, exercitum dimittere; & paucis militibus descendere Ptolemaidem, quam illi ut principaretur, traditurus. Incautè assensit Jonathas, & cum mille socijs, Triphone comite, ingreditur urbem. Statim clausis portis datur in vincula, & mille viri focij jugulati sunt. Ibid. cap. 11. à 40. Petr. Comest. hinc cap. 12. Genebrardus, Ann. 3966. Adrichom. 3824. Salian. Turfellin. 3910. Torniello, ann. seq. à num. 1. Joseph. d. & Petav. 1. Rationar. tempor. p. lib. 4. cap. 10. simulque Expositores sacri, loc. præfat.

Jonathas capitur à Tryphone.

8 Ut liberari possit ab ultione perfidiæ, & proposito etiam invadendi Jerusalem; Tryphon copiosum congregavit exercitum: at Simon frater ejus oppositus tyrann-

Simon Dux & summus Pontifex sufficitur pro Jonatha.

ranni malignitati, nunciavit ejus perfidiam, sese offerens, ut ceteri fratres in civium protectionem vel periculo vitæ. Tunc Jerusalem Synagoga cum universo populo elegerunt Ducem pro Jonatha victos; qui statim relictis muris urbis, misit exercitum novum in Joppen. Ibid. cap. 13. à 1. Capto Jonatha placet Saliano, Brietio & Torniello, Jerusalemitanos scripsisse Judæis, qui erant in Ægypto tam calamitatem ex vinculis Ducis, quàm tolerantiam purificati templi celebrandam, 25. Novembr. cujus epistolæ mentio fit, & etiam anni, 2. Machab. 1. à 7. Aristobulus cui epistola secunda, post primam annis novem, scripta fuit; haud est Aristobulus Priscus, sed insignis Rabbinus tempore Ptolemæi Lathuri. Priscus fuit Philosopher Peripateticus, qui floruit sub Philometore. Hujus horatu Aristobulus, insignis Hebræorum Philosophus, in Moysen commentarios edit. Ad eundem librum de Membris Dei scripsit. Fuit Regis præceptor. Genebrard. Ann. 3928. Sumpsit profectò ex Euebio in Chron. Clement. Alexandr. 5. Stromat. cap. 1. & Rabano.

Aristobulus Priscus, quis?

Christi gesta.

9 Ann. 31. Christ. in monte Diaboli vel Quarantana (de quo Adrichom. in Benjamin, n. 96.) postquam 40. diebus cum noctibus jejunasset; esuriens, variè tentatur à diabolo, qui victus recessit, & victori ministrant Angeli. Marian. Vid. pridie, n. 9. Differentia in AA. quia dicunt è Jordane die sexto, & alij, septimo ut jejunaret, in montem recessisse. Sic vel sic, hac in die diaboli haud intrusum certamen, ut dicemus postridie, n. 10. nec consummatum erat jejunium, quod vel in sententia Alapide Chronot. n. 10. incepit die 7. Hic ergo dies fuit ultimus, & jejunij quadragesimus. Tirin. in Chronic. cap. 49. signat è monte transitum ejus in Galilæam: & incepta prædicatione, dixisse: quem veni mittere in terram. Calixt. Placentin. Meo judicio, duntaxat est cogitatio.

Ludi Megalenses.

10 Romæ, Ludi Megalenses, seu Festa Megalesia. Modius in Pandect. triumphalib. Tom. 1. lib. 3. cap. 18. Dum festa sacraque Junoni, cæcè fallitur; eò quòd ludi Megaliaci ferè in honorem Magnæ-Matris, ut astruit Julius Caesar Balenger, de Circo Roman. cap. 8. Fallum utique, ni per Megalenses, ludi intelligantur augusti, & solemnissimi singulari apparatu & tumultu; uti in hac die celebravit Fur. Camillus per templum dedicatum, imaginemque Junonis Reginae ex Veijs translata

Junio Regia.

Tom. 1. Ephem.

in Aventinum, ut voverat ei, cum urbem expugnaret; uti diximus, die 13. n. 21. Diruta urbe, simulacrum Junonis transferre Romam (ait in Camill. Plutarch.) uti voverat, statuit: eamque ad rem conductis fabris, ipse sacra Dea fecit; precatusque est, ut studium suum probaret, Romanisque propitiam cum alijs ibi habitantibus Dijs esse veller. Simulacrum verò Deæ, ajunt, velle se, atque assentiri respondisse; ac libenter Romam sequi. Sed qui id miraculum accidisse contendunt; magno argumento habent fortunam urbis, quæ à parvo & vili initio ad tantam gloriam ac potentiam sine Numinis presentia, sæpe & cum miraculo sese ostendit, nullo modo pervenire potuerit.

Ejus simulacrum locum.

11 Nec minus voluntarius (inquit Valer. Maxim. 1. cap. 8. n. 3.) Junonis in urbem nostram transitus. Capitis à Furio Camillo Veijs, milites jussu Imperatoris simulacrum Junonis, quod ibi præcipua religione cultum erat, in urbem translaturi, sede sua movere conabantur: quorum ab uno per jocum interrogata Dea, An Romam migrare veller? Velle se, respondit. Hac voce audita, lusus in admirationem versus est: jamque non simulacrum, sed ipsam celo Junonem petitam, portare se credentes; laxi in ea parte montis Aventini, in qua nunc templum ejus certimus, collocaverunt. Aptius, ne mentiat, refert Livius, 5. à sect. 65. Cum jam humana opes asportata egestaque à Veijs essent, amoliri tum Deum dona ipsosque Deos; sed colentium magis, quàm rapientium modo, capere: namque delecti ex omni exercitu juvenes, purè lotis corporibus, candida veste, quibus deportanda Romam Regina Juno assignata erat, venerabundi templum inire primo religiosè admoventes manus; quod id signum more Etrusco, nisi certæ gentis sacerdos arretrare non esset solitus. Deinde cum quidam, seu spiritu divino tactus, seu juvenili joco, Visne Romanæ ve, Juno? dixisset; amuisse ceteri Deum conclamant. Inde fabula adjectum est, vocem quoque dicentis: Velle, auditam. Motam cerè sede sua parvi molimenti admiculis, sequendo modo, accepimus levem ac facilem translatu fuisse; integramque in Aventinum æternam sedem suam, quòd vota Romani Dictatoris voverant, perlatam, ubi templum ei postea idem qui voverat Camillus dedicavit. Eundem situm imagini assignat Plutarch. d. Marlian. cap. 75. Alexandr. Neapol. 6. cap. 11. in Region. 13. P. Victor. 8. Panvin. & Rosin. 1. cap. 14.

Roman translatum.

Sine pondere imageria.

12 Juno Regina vocatur à Livio: à Valer. Maximo, & Marlian. d. Juno Mœnet: hujusque simulacrum cum æde in Capitolio fuisse, ipse Livius refert lib. 7. sect. 84.